

EVLAT DEĞİL SERVET

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 23.02.2014 tarihli (14.) Şehzâdebaşı Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il Âlemin. Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Mü'min Kardeşlerim;

İnsan olarak bu fâni dünyadaki en büyük beklentilerimizden birisi, belki de hayatı bütün çileleriyle, sıkıntılarıyla anlamlı hâle getiren, umut ve enerji kaynağımız olan beklentilerimizden birisi; çocuk sahibi olmaktır.

Fâni olan her insan, bir çocuk sahibi olup "anne" veya "baba" diye çağrılma umuduyla yaşar. Biz, sıradan insanlar olarak böyle bir beklenti içindeyiz. Allah'ın salih kulları da peygamberler bile bu beklentiye reddedememişlerdir. Allah'ın en büyük peygamberlerinden Kur'an'da adı anılacaklardan birisi bile "Rabb'im, beni tek başıma bırakma bu dünyada, bana güzel bir varis lütfet" diye yalvarmıştır. Kendinden önceki peygamberlerin çocuklarından çektikleri sıkıntıları bildiği hâlde çocuksuzluğu Allah'ın ağır bir imtihanı olarak görmüş ve Allah'tan bir çocuğun babası olarak yaşamayı lütfetmesini istemiştir.

İnsan olmanın doğal sonuçlarından birisidir bu. Mü'min olmak veya olmamak bu isteği değiştirmez. İçimize Allah böyle bir temenni koymuştur. Her insan anne olmak, baba olmak ister. Çocuk dünyanın en güzel çiçeğidir. Herkes için güzel bir çiçektir bu. Ne yazık ki dünyadaki bütün çiçekler gibi çocuk çiçeği de solar, çocuğun da dikenini var. Gül olduğu için, çiçek olduğu için.

Aziz Kardeşlerim;

Şu yeryüzünde neyi seversek sevelim veya neyi sevmiyorsak o muhakkak Allah'ın kanununa tabidir. Biz çocuk isteriz; baba olmak anne olmak, duygusu yaşayalım isteriz, çocuklarımız olur, büyürler. Bizim gözümüzün önünde onlar da çocuk sahibi olmak isterler. Onların da çocukları olur. Bu, gece ile gündüzün ardı ardına devam ettiği gibi Âdem aleyhisselamdan itibaren son insana kadar devam edecek bir kanundur. Biz çocuk isteyeceğiz, çocuklarımız çocuk isteyecek. Biz baba olmak isteyeceğiz onlar da baba olmak isteyecekler. Bu düzeni Allah tıpkı gecenin ardından gündüz, gündüzün ardından bir daha gece geldiği gibi bu düzeni böyle kurmuştur Allah.

Ancak biz bir şeyi sevelim veya sevmeyelim, isteyelim ya da istemeyelim o çocuk da olsa bahçemizde, balkonumuzda bir çiçek de olsa Allah'ın kanununa göre, O'nun yaratmasına göre ortaya çıkacak. Dolayısıyla biz istemesek de istesek de çocuklarımız olur, biz istemiyoruz, kürtaj yaptırıyoruz, nüfus planlaması yaptırıyoruz diye Allah yeryüzünden insan neslini kurutmaz. İstemesek de Allah yaratır. Nitekim biz istedik diye bizi yaratmadı Allah.

Biz, haberimiz yokken yaratıldık. Biz anne-baba rolünde bulunmak isteyelim ya da istemeyelim yaratan Allah'tır. Şu kadar ki bizi Allah yaratmayı murat ettiği çocuk için baba olarak, anne olarak seçti ise bunu büyük bir lütuf olarak kabul ederiz. "Elhamdülillah" deriz "Rabb'im beni baba olarak seçti, beni anne olarak seçti" deriz.

"Bir çocuğun oldu" diye müjdelendiğimiz zaman anne olacağımızı, baba olacağımızı anladığımız zaman "çocuğum olacak" diye sevinmeden önce "Allah beni böyle büyük bir nimet için uygun buldu" diye seviniriz. Mü'min olduğumuz o duygusal anımızda ortaya çıkar. Mü'minlik farkıdır bu! Yüzeysel bir sevgi yerine, duygusal sevinme yerine asıl noktayı yakalayarak mutlu olabildiğimiz zaman gökle yerin

birleşmesi kadar büyük bir hakikat tecelli etmiş olur. Anneliği, her kadın gibi bana da Allah anne olmayı nasip etti diye sıradan görmek var, bu kâinata sıradan kadınlardan biri değil Allah'ın insan yarattığı mucizeyi gerçekleştirdiği, üzerinden mucize tahakkuk eden bir kadın olma hazzını hissediyoruz mü'min olduğumuz zaman. Babalık, çocuklara ekmek götürme neşesiyle değil Allah'ın, kucağına üç-beş çocuğu emanet etmeyi uygun bulduğu adam olduğunu hissettiği zaman babalıktır.

Kedilerin baba veya anne olmasıyla mü'minin baba veya anne olması arasındaki ayrıcalık budur. Eğer mesele; genetik bir yapıyla anne veya baba olmaksızın hayvanlarda da var bu zaten. Her ne kadar hayvanlara baba maba denmiyorsa da nihayetinde biyolojik itibarıyla onlar da anne oluyorlar, onlar da baba oluyorlar. Ama mü'min işi kendine değil Allah'a bağlayan insandır. Evlerimizdeki yavrularımız, çocuklarımız bu gözle bakmamız gerek Allah'ın nimetleri olarak kucağımızda durmalıdırlar.

Değerli Kardeşlerim;

Bir mü'min olarak "Allah'a iman ettim, öldükten sonra dirilmeye iman ediyorum, cennete cehenneme iman ediyorum, mülkün sahibi Allah'tır, ben fâniyim, Allah Bâki'dir" diye iman etmemin et tabii gereği, evimdeki çocuğa bakışında bile ortaya çıkmalıdır. Bu nedenle bir mü'min kadın, bir mü'min erkek "çocuk yapmayı düşünüyoruz" demezler. Meleklerin sağımızda-solumuzda bizi dinlediği, her sözümüzü kaydettiği dünyada "beyefendiler, hanımefendiler çocuk yapmayı düşünmüşler" diye bir sözü kaydetmemelidir melekler bizim ağzımızda.

Biz çocuk yapamayız, Allah yaratır. Bizim çocuğumuz olmaz, Allah'ın bize çocuk ihsanı olur. Biz çocuk büyütmeyiz, çocuğumuz Allah yaratır, Allah büyütür, yaşatır biz bekçiliğini yaparız. Emanetçiliğini yaparız. Çocuğumu hastalandığında da ona hastalığı Allah yazdığı için gerçekleşir. İyileştiğinde de doktor iyi etmez, doktora Allah iyi ettirir çocuğu. İman budur! Böyle baktığımız zaman meleklerle yan yana bir hayat yürürüz. Çocuklarımız bizi şımartmaz, çocuklarımızdan dolayı kahrolmayız o zaman.

Böyle düşündüğü için, böyle düşünebildiği için, kafası bu kafa olduğu için asırlarca başına bela olan oğlu Nuh'u delirtmedi. Bu cümle çok önemli! On sene yaramazlık yapan bir çocuk değil, yirmi sene teröristlik yapan bir çocuk değil. Asırlarca başının belası olan bir çocuk Nuh aleyhisselamı delirtmedi, delirtmedi. Babalık duygusunu bile düşüremedi. Allah'a asi bir çocuk olduğu hâlde, "beni boğamaz Allah, yükseklere çıkarım" diyen çılgın bir sözün sahibi olduğu hâlde babalık şefkati ölmedi ona karşı. Çünkü neden? Nuh aleyhisselam hanımıyla çocuk yapmayı düşünmemiştir. Allah ona çocuk vermişti. Allah'ın verdiği çocuk da sağlam da olsa, özürlü de olsa, iyi de olsa, kötü de olsa, kız da olsa, erkek de olsa verdi Allah, emanet bıraktığını bildiği için sabaha kadar zikir yapan bir oğlu da olsa o Nuh, o Nuh'tu gene.

Asırlarca Allah'a başkaldıran bir çocuk olduğu halde Nuh, gene o Nuh oldu. İki yaramazlığıyla çocuğunun hayattan nefret eden bir anne-babanın anlayamadığı sır budur işte. En başta sen karar verip çocuk yaptın. Allah'ın yaratmasını kendinde gördün sen. Sıkıntı burada başladı zaten. Yaparken de küçük bir formül hatası yaptınız herhâlde istediğiniz gibi olmadı. İsteddiğiniz gibi de olmayınca bunalıp durdunuz. Laboratuvarı da sürekli kullanamadığınız için de tekrar da yapamadınız. Bu bakış, Allah'a teslim olmamış kafaların bakışıdır. Bu yüzden o kafa yani çocuk yapmayı isteyip çocuk yapan kafa en iyi çocuğun sahibi de olsa tatmin olmaz. Sıkıntısı bitmez onun. Bütün dertler sırayla onu bulur hep. Herkesin çocuğu hasta olur onun çocuğunun hastalığının hiç tedavisi olmaz. Hasta olan tek çocuk zanneder onu. Herkesin çocuğunun sıkıntısı olur, onun çocuğunun sıkıntısı evrensel bir sıkıntıdır.

Kalkılmaz altından, düşünür. Çünkü haddini bilmeyen sınırsız vadilerde, çöllerde kahrolmaktan başka bir sonuçla karşılaşmaz.

Kulluk bizim sınırimızdır. Yaratmak Allah'a mahsustur. Bütün kudret, irade Allah'ındır. Biz anneyiz-babayız, Allah'ın bekçileriyiz, görevlileriyiz. Bir santim daha ilerimiz yok bizim. Kendi kendini yaratamayan, çocuğunu yaratabilir mi? Kendi hayatıyla ilgili bir dakikalık tolerans hakkı olmayan, çocuğuna hayat tanıyabilir mi? İşte formülü unutmuyoruz. Asırlarca teröristlik yapan, Allah'a başkaldıran bir çocuk ve onun gibi bir anaya rağmen morali kırılmayan, umudu tükenmeyen, ölüsüne bile merhamet gösteren Nuh aleyhisselamın halet-i rûhiyesidir bu. Çünkü Nuh aleyhisselam bin senelik hayatında bir kere olsun çocuk yapmayı düşünmemişti. Allah verdiyse almıştı vermediyse de istememişti. "Vermedi ne yapayım" demişti.

Zekeriya aleyhisselam da "niye benim çocuğum yok" dememişti zaten. "Beni yalnız bırakma ya Rabb'i! Bana bir varis ver!" demişti. Yalvarmış yakarmıştı sadece. Kulluk sınırimızı aşmamalıyız. Aştığımız zaman yanacağımız, ezileceğimiz sınıra geçmiş oluruz.

Kardeşlerim;

Özellikle çocuklarımız konusunda beklentilerimizi tespit ederken bir anne, bir baba olarak "ne bekliyoruz biz çocuklarımızdan" diye araştırma yapalım kendi kendimize. Bunu insanların önünde yapmamız gerekmiyor. Kendi kendimize bir akşam yatmadan önce "ben üç-dört çocuğumdan, beş çocuğumdan ne bekliyorum gerçekten, nedir derdim" diye bir muhasebe yapalım.

Eğer biz çocuklarımızın "sünnet edilmelerini, evlendirilmelerini, daire sahibi yapılmalarını, bir devlet işine yerleştirilmelerini, ondan sonra da düğünleri yapıp o düğünlerden sonra çocukları olmalarını" diye çok kısır, garantili olmayan basit bir dünya hayatı içinde kalan arzularla çocuk büyütüyorsak eğer testimiz kendimize yaptığımız testimiz, bu sonucu veriyorsa, "ne bekliyorum ben çocuklardan" diyorsak, bu testle karşı karşıyaysak, biz dünyevi bir arzunun esiriyiz demektir. Asla çocuğumuzun namaz kılıyor oluşu veya işte Kur'an okuyabiliyor oluşu bizi aldatmasın. Biz dünyalık beklentiler içerisindeyiz ve büyük bir serveti küçücük bir harçlık gibi çarçur ettik demektir.

Tekrar ediyorum: bir baba, bir anne "bu üç çocuktan, beş çocuktan ne bekliyorum" diye kendi kendine bir sorgulama yapsa, dese ki sonuçta da işte "helalinden yedireyim çocuklarımı" güzel. "Sünnetlerini yaptırayım, okullarını okutayım, Kur'anlarını okutayım, başörtülerini takayım, takkelerini de kafasına koyayım sonra askere de gitsin sonra düğün de yapalım. Devlet memuru da yapalım, beş vakit de namaza gitsin, elhamdülillah." Bu, dünyevileşme ruhudur. Bütün bunlar için bir kadının dokuz ay hamile kalmasına vallahi değmez! Yazık! Doğum masrafına da değmez. Bütün bunlar için anne-babalık gerekmiyor. Devlet de yapıyor bunu zaten. Kimseyi sokakta bırakmıyorlar. Belediyeler de sünnet düğünü yapıyorlar topluca. Bunlar için dokuz yüz elli sene Nuh mantığıyla sabretmeye değmez.

Anne ve babanın beklentisi; çocuk namaz kılsın, kötülere karışmasın, evimize hırsız sokmasın, arabamızı arkadaşlarıyla çalıp gitmesin. Eh be! Mübarek, peygamber çocuğu sanki. Bir babanın mutluluğu için yetmez. Yazık, bunun için hastanelerde çocuk doğumu için beklemeye değmez, çok basit bir beklenti bu.

Bir mü'min, "üç-beş çocuğundan ne bekliyorsun" diye bir nefis muhasebesi yaptığında veya bir erkek, eşine: "Hanım, bu çocuklar sonunda neyimize yarayacak bizim, ne istiyorsun sen ya? Nedir bu sabır? Mutfağımızda ki mermer çatladı, bir ana olarak sen çatlamadın hâlâ. Bu sabrı niye yapıyorsun"

diye sorduğunda, bir ananın cevabı ne olmalıdır biliyor musunuz? Hastanelerde çocuk eziyetine değmesi için dokuz ay ana karnında, dokuz sene de ana kucağında eziyete değmesi için ne olmalı biliyor musunuz? “Ben toprağın altındayken bana rahmetler getiren evlat anası olmak istiyorum. Çünkü ben onu doğurduktan, anne-baba olarak büyüttükten sonra bilemedin altmış, yetmiş sene kadar bana hizmet edebilir.” Edecekse, yapabilirse, eşinden vakit bulabilir, arkadaşlarından ayrılabilir, cep telefonunu bırakıp benimle ilgilenenirse o da. Ama salih bir çocuğun babası olduğum zaman ben mezarın altındayken kıyamet sabahına kadar melekler beni, rahmet üstüne rahmetle karşılaştırırlar. Bunun için baba olmak, bunun için anne olmak değer. Ben kıyamet sabahına kadar belki iki bin sene, belki üç bin sene, sabah-akşam çocuğumun bana gönderdiği rahmetlerle nur içinde kabirde olayım, hamileliğim de dokuz sene sürsün. Çocuğumu doksan sene sırtımda taşıyayım ama kıyamete kadar benim mezarıma nur yağdırsın o.

O evlat, servettir, hazinedir. Bu evlat ise komşulara forstur sadece ve masraf, başka bir şey değil. Her bayram elbise alacaksın. İki de bir ayakkabısını eskitecek, öğretmen çağırarak başının belası, komşuları rahatsız edecek, dert küpü. Öbürü servet. Kim evlat biliyor musun? Ben, mahşer yerine çıkarken melekler: “Bu peygamberlerden birisi midir? Hangi peygamberdir” diye merak etsinler de sonra birbirlerine desinler ki: “Ne peygamberi canım. Peygamberler geçti. Bu filan hafızın babasıdır-anasıdır” desinler. Benim başıma konan taç kıyamet günü, oğlumun-kızımın dünyadaki Kur’an ehli, Kur’an hizmetkârı olmasının karşılığı olarak Allah’ın, bana ihsan ettiği şeref olsun. Evlat budur! Bu evlat için akşama kadar uykusuz, sabaha kadar da susuz kalmaya değmez mi?

Kardeşlerim;

Mü’min olan da olmayan da bu dünyada anne oluyor, baba oluyor ama mü’min olmayanlar, on sekiz yaşından sonra çocuklarını devlete teslim ediyorlar. “Yasal sınırlar bitti” diyor. O da zaten babasıyla-anesiyle durmuyor. Mü’min ise yakasından tutuyor oğlunun: “yavrum, on sekizinden sonra bana lazımsın zaten” diyor. “Şimdi sen ‘Allah’ diyeceksin. Melekler, seni doğurduğum veya büyüttüğüm için bana ecir yazacaklar.” Biz bir gecelik kandil istemeyiz. Bütün kâinatı, sonsuza kadar aydınlatacak güneş isteriz. Çocuklarımızı filanca tören için, filanca merasim için büyütmemiz, hayatı tanımadığımızı gösteriyor. Evet, bir tören yerine hazırlıyoruz çocuklarımızı. Bir bayram yerine hazırlıyoruz ama o Ramazan Bayramı değil, Kurban Bayramı değil, filan köylümüzün sünnet düğünü değil, filan delikanlının düğünü değil. Resûlullah’ın da bulunduğu cennete girerken sağ elimizden, sol elimizden tutan “Allah” demiş, cihat etmiş, Kur’an’a hizmet etmiş çocukların, anneleri-babaları olarak gideceğimiz Firdevs cennetleri için çocuk büyütüyoruz biz. Baba-ana olduğumuzun şerefini, orada hissetmek isteriz.

Askerden geldiği için çocuğu, elbette bir ana helva yapıp, pekmez yapıp komşularına dağıtabilir. İnsanlık bu ama biz asıl mutluluğumuzu, çocuklarımızın mürüvvetini yani çocuklarımızın Allah’a kulluğunu tattığımız zamandır. Biz, toprağın altında iken onlar, geride bıraktığımız makine gibi sevap üretmelidirler. Cennete giderken inşallah, kolumuzdan tutan, kollarına girdiğimiz, kucağımıza aldığımız, bizimde kucaklarına oturduğumuz babalarımız ve onların torunları, çocuklarımız hep beraber Rabb’imizin huzurunda bulunup Cemalullah’ı seyrettiğimiz zaman, analık-babalık-evlatlık hazzı yaşayacağız inşallah. Neden bu muhteşem arzumuzu, bir sünnet düğününe feda edeyim ki? Nedir bir okul diploması, nedir ki bir düğün? Büyük bir servet, bu kadar küçük anlayışla heder edilemez. Çocuğunu bu düşünceyle gören mü’min, o çocuktan gelen acıdan bile lezzet alır. Biberi zevkle yediği gibi çocuğunun yaramazlığını seyreden anne, bu imanın sahibi annedir. Bıkmaz, usanmaz. Bunun için iman ettik zaten. Bunun için Allah bizi mü’min diye adlandırdı. Dünya toprağına çakılı kalmayalım diye.

Bunun için Arş'a kadar uzanan elimiz oldu. Bunun için doğurmak, büyütme, çile çekmek mübarek oldu. Bunun için bir ana, ayağının altına cennetler serilen kadın oldu. Bunun için baba, evladını Allah'a adadığı zaman büyük iş yapıyor oldu.

Kardeşlerim;

Şunu söylemek istiyorum: Dünyevileşmek, sadece binaların yüksek katlı yapılıyor olması ile ölçülemez. "Ya hu ne kadar dünyevileştik." Nerden anlıyoruz dünyevileştığımızı, dünyaya tapındığımızı? Hep dolar konuşuyoruz, para konuşuyoruz. Bu bir ölçü, şüphesiz bir ölçü bu ama gizli bir ölçümüz daha var bizim. Nasıl namazda bile para sayacak kadar dünyevileşmekten endişe ediyoruz. "Yahu namazda bile nerdeyse çıkarıp paramızı sayacağız. Bu ne hâldir" diyoruz. İşte, dünyevileşmenin bir başka örneği de; çocuklarımızdaki beklentilerimizdir.

Şu hesaba bakınız: Altmış beş yaşında emekli olacak. Oğlu da o altmış üç yaşındayken askerden gelmiş olacak. Altmış dört-altmış beş yaşına kadar çocuğa gelin adayı bakacaklar. Altmış beş yaşında emekli olacak. Emekli parasıyla çocuğuna düğün yapacak. Ona bir de küçük araba alacak. Dairenden tanıdıklarının torpiliyle iş bulacak. Bu da eve gelecek. Ee emekli olup eve geldiği için muhakkak, hastalık başlayacak. İki de bir de oğluna telefon edecek. Oğlu, bunu hastaneye götürecektir. La ilahe illallah. La ilahe illallah. Yahu bu hayat bu kadar basit bir dizi hâline getirilebilir mi? Mü'min böyle düşünebilir mi? Hiç tabi trafik kazası olmayacak. Onun, oğlunu mezara koyma ihtimali yok hiç. Muhakkak oğlu yaşayacak, garantili.

Bu, dünya kadar düşünme, dünyanın ötesine gidememe hastalığıdır. Böyle bir analık, zavallı analıktır. Çünkü o anne, çocuğunun onu ziyarete bile vakit bulamayacağını hayal dahi etmek istemiyor ama önüne çıkacak acı gerçek odur. Telefon ederse şükredecek. "Bizim çocuk hep telefon ediyor" diyecek. Hâlbuki ister altmış beş yaşında, ister yetmiş beş yaşında, istersen doksan beş yaşında ol. Bir gün bitecek bu hayat ve seni muhakkak birisi kaldıracak bu dünyadan, merak etme. Ama yukarılarda milyarlarca ezan bile okunsa bir tanesi toprağın altında senin kulağına gelmeyecek ama o ezanlardan birini duyup camiye giden oğlun, seccadesinin başına giden kızın "subhanallah" dediği zaman, toprağın altında gelip seni bulacak. Salih bir çocuk, "Allah" diyen ve Allah'tan korkan bir çocuk, dünyanın en büyük nimetidir. En büyük yatırımdır bu dünyanın. Bu kadar büyük yatırımı heder edemeyiz.

Nasıl heder ederiz bu yatırımı biz? İşte emekliyken beni doktora götürecektir. Doktor yapacak, çocuğunu. O bir hastanede çalışacak dolayısıyla bu da hasta oldu mu tanıdık doktorları olmuş olacak. Ne kadar ucuz! Ne kadar ucuz! Tıpkı "bayram" deyince çocukların yeni bir ayakkabı, bir şeker anlaması kadar dünyayı, basit bir "çocuk şekeri" düzeyinde anlayan anlayıştır bu. Böyle olunca da beklenti sadece dünyalık ve dünyadaki şeyler olunca da çocuklarımızın küçük bir yanlışı kahrediyor bizi. Ama asırlarca "yok, olmaz, Allah'ı tanımam" diyen, asırlarca isyan eden bir evladın babası Nuh aleyhisselam, hiçbir şekilde umudunu kesmedi. Sanki yeni doğmuş gibi yüz elli yaşında çocuğuna nasihat etti. Belki iki yüz yaşındaydı nasihat etti. Dinletemedi ayrı bir konu. Yine gözyaşı akıttı. Babalık budur.

Bir baba, bir anne çocuğu üzerindeki emellerini sadece o çocuğun evliliği ve ev sahibi olması, iş sahibi olmasıyla sınırlandırır binlerce değil, yüz binlerce değil, hayatın sonu olmayan cenneti ve cehennemi düşünmeden çocuğun üzerinde plan yaparsa bir baba, bir anne o çocuk böyle düşünen bir annenin, babanın çocuğu ebedi olan hayat üzerinde nasıl plan yapar ki? O çocuğun önünü anne ve baba tıkatmış oluyor. Bunun için diyoruz ki: "çocuklarımız ahiret yatırımımızdır bizim". Onları cennette kol kola dolaşmak için büyütüyoruz, yaşlanınca kolundan tutup beni camiye götürsün diye değil. Ben er

geç tekerlekli sandalyeyle de olsa camiye giderim. Allah bir çare verir. Ama salih bir çocuk kadar iyi bir çare bulamayacağım mahşer yerinde en büyük yatırımım, en büyük servetim o çocuğumdur benim. Bu Müslüman bakışıdır.

Bunun için kardeşlerim, Sevgili Peygamber aleyhisselam efendimizin şu sözünü unutmayalım. Buyuruyor ki: "Bir insan öldüğünde onun dosyaları kapatılır." Öldü bitti. Ne namaz, ne oruç, ne hac. Bitti. "Ama sadakayı cariyeye bıraktıysa eğer... " Ne demek sadakayı cariyeye? Şöyle güzel bir cami yapıp bıraktıysa, hayvanların su içeceği bir çeşme yapıp bıraktıysa buna sadakayı cariyeye denir. Sürekli sadaka demek. Ramazan'daki sadakayı fitre demek değil. Sürekli akan, devam eden sadaka demek. Böyle bir sadakayı cariyeye bıraktıysa ya da insanların okuyup uygulayacakları bir ilim yani bir kitap yazıp bıraktıysa veya salih bir çocuk bıraktıysa onun dosyaları kapanmaz. Çünkü bu camiyi inşa edip, Müslümanlara bırakıp giden bunu Allah için yaptıysa burada namaz kılındıkça ona da sevap yazılıyor. O mezarında duruyor, kendisi namaz kılmış gibi bu namazlardan ona pay gidiyor. Bir kitap yazdığı zaman âlim o kitaptan din öğrendikçe insanlar o öğrenip yaptıkları şeyin sevabı ona da gidiyor.

Aynı şekilde demek ki salih bir çocuk yani hakkıyla mü'min çocuk demek. Mü'min bir çocuk bırakan da bu camideki namazların sahibi olan bu sadakayı cariyeye gibi bir iş yaptığı için yeryüzünde Allah diyen bir çocuk bırakıp gittiği için onun da defterleri kapanmıyor. Ölmez baba, ölmez anne, mezarında diri anne, mezarında diri baba arkasındaki çocuğu mü'min olan anne-babadır.

Keşke keşke şu gecesinde, bu gecesinde, kırkıncı, elli ikinci gecesinde, yıl dönümünde babasının annesinin mevlüdünü okutturacak çocuk beklentimizin kuru bir beklenti, Resûlullah'ın bu vaaadinin Allah adına verilmiş bir söz olduğunu anlıyor olsaydık keşke. Keşke yavrularımıza "benden sonra köyümüze şöyle bir iyilik yapın benim hatmimi okutun" diye ricalarda bulunacak yerde "yavrum, ben sağken de ben öldükten sonra da mü'min ol, mü'minlikten başka hiçbir şeye sakın razı olma" diyebilseydik. O zaman biz ölecektik, ciddi bir birikimimiz olmadan belki ölecektik, Rabb'imizin huzuruna gidecektik çocuğumuzu orada bulacaktık.

Yine Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: " Allah bir kulunu huzuruna getirir, amellerini gösterir. Kul bakar ki bu ben değilim der ki: "Ya Rabb'i! Ben yaptıklarımı biliyorum. Bu bana verdiğin cennet makamına layık biri değilim ben. Ben nasıl bunları kazandım ki" der kul, kendi itiraf eder. Kendi de anlamaz bu büyük sevaplara nasıl sahip olduğunu. Allah buyurur ki: "evet, sen bu kadarlık biri değildin ama senden sonra senin doğurduğun, büyüttüğün çocuğun senin namına hep Allah'a istiğfar etti ve netice olarak oğlunun-kızının biriktirdiklerini de buldun" denir. Yapamadıklarımızı bile bizim için yapmış gibi çalışacak bir çocuk bizim ölüm yıldönümümüzde bizi hatırlayacak ve törenler yapacak çocuktan daha değerlidir. Çünkü Allah törenler üzerinden değil, ameller üzerinden sevap vaat etmektedir. Törenler, komşularımızın gönül hatırı içindir. Biz yedik, içtik ölünün arkasından, ölü de naneyi yedi mezarda. Sen otur helva ye, ölü de cennete girsin. Mübarek pasta yesen daha büyük cennete girer herhâlde. Niye kendi kendimizi aldatalım ki? İşte Resûlullah'ın vaadi buradadır. Salih bir çocuğun olsun, senden sonra namaz kılarken selam vermeden önce ve seni hatırladığında **رَبِّ اَرْحَمُهُمَا** **كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا** diye dua etsin, "Rabb'im beni kundaktayken merhametle büyüten anneme, babama sen şu daracık mezarlarında rahmet et Rabb'im" desin ve sen cennete gir. Törenden törene hatırlanan anne-baba değil, her namazda kendisine dualar edilen anne-baba olduğun zaman evlat, kazandın demektir.

Kardeşlerim;

Uhud Dağı kadar ağırlıkta, zezem suyu kadar berrak ve temiz yavrularımızı kısır çakıl taşı kadar ve dere suyu gibi bulanık kabul ettiğimiz fotoğrafıdır bu. Bizim için sevap makinesi gibi çalışmaları da mümkündür, yıldan yıla bizi hatırlayıp "rahmetli iyi adamdı babam" deyivermesi de mümkündür. Biri kuru temennidir, öbürü ise büyük bir yatırımdır. Evlatlarımız, bizden sonrası için ve Ümmeti Muhammed'in geleceği için yatırım yapabileceğimiz en büyük kaynaklarımızdır. Kısır düşünerek, dünyacı kafayla düşünerek beş günlük, on günlük mantıkla bakarak "insanlar ne der, komşular ne der" diye düşünerek çocuklarımızı çok ucuz bir anlayışla kurban etmeyelim.

Korkarım bu mantıkla büyüttüğümüz, planladığımız çocukların hesabını bir de bu açıdan vereceğiz. "Küçük şeylere kurban ettiniz çocuklarınızı" denecek bize. Hayır, çocuklarımızı elimizden tutup bizi Adn Cennetlerine kadar götürebilecek kılavuzlarımızdır inşallah. Çocuklarımızı sadece başlarını örtmek, sadece Kur'an kursuna gönderip yaz aylarında Kur'an öğretmekle bitirebileceğimiz bir görev ve büyük bir nimetin sadece kopyası gibi görmeyelim. Çocuklarımız, bizim cennetimizdir. Yapamadıklarımızı bile inşallah bizim adımıza yapıp bizden önce defterlerimize yazdırabilecek fırsatlarımızdır. Hiçbir anne ve baba bu fırsatı kaçırmamalıdır. Zira kıyamet günü kaçırdığımız her fırsatın nedametini hissedeceğiz. Allah muhafaza buyursun!

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.